

ANDRZEJ SZWAB

Na marginesie artykułu pod tytułem »Systemy mechanicznego korowania drewna«

Замечания по статье: „Системы механической окорки древесины“
Marginal Notes Relating to the Article Entitled „System of Mechanical Timber Barking“

W artykule pod powyższym tytułem zamieszczonym w 4 numerze „Sylwana“ z 1958 r. zostały szczegółowo omówione rozmaite typy korowaczek, ich dane techniczne, zalety oraz wady, jak również celowość zastosowania pewnych typów w Polsce. Bardzo starannie opracowany artykuł, opatrzony wieloma rycinami w tekście, umożliwia czytelnikowi dokładne zaznajomienie się ze światowym postępem w tej dziedzinie oraz z możliwościami jego dostosowania do naszych warunków. Poza tym Autorzy opatrzyli artykuł wstępem, omawiającym celowość korowania drewna, jego rodzaje i stan dotychczasowy, oraz konkretnymi wnioskami końcowymi. W związku z tym nasuwają mi się następujące uwagi, dotyczące celowości korowania drewna.

Bardzo słusznie Autorzy podają, że drewno korujemy dla usunięcia niebezpieczeństwa rozmnoży szkodliwych owadów, zabezpieczenia go przed zepsuciem, dla jego pomiaru a często ze względu na wymagania odbiorców. Wydaje mi się jednak, że należy tu koniecznie podkreślić, że: kora pozostawiona w lesie posiada doniosłe znaczenie dla siedliska leśnego, jako nawóz, ze względu na bardzo dużą zawartość łatwo rozpuszczalnych i przyswajalnych składników mineralnych. Prof. dr Ryszard Lang na podstawie szczegółowych analiz podaje (cytuje dosłownie): „Aus den Analysen ergibt sich, dass nur das Laub, die Nadeln, die Rinde bzw die jüngsten Pflänzchen Mineralsalzen in Mengen erhalten, die an die von Gras-und Krautpflanzen heranreichen.

Je älter dagegen die Waldbäume, je dicker die Äste bzw der Stamm, desto geringer wird der Aschengehalt. Er geht im Altholz schliesslich auf 2—4‰ zurück, also auf $\frac{1}{20}$ bis $\frac{1}{30}$ des Aschengehaltes von Gräsern und Kräutern.“¹⁾

Wychodząc z założenia, że na 100 części drewna (bez kory) przypada 14 części kory oraz 6 części krzesanki (drobnych gałązek wraz z igliwem, pozostałych po okrziesaniu gałęzi), z powyższego cytatu by wynikało, że przeciętna ilość popiołu zawartego w korze jest 3,5, a w krzesance 1,5 raza większa, aniżeli w drewnie, z którego one pochodzą.

¹⁾ Forstwissenschaft — Standortslehre — Die Pflanze als Bodenbildner.

Drewno okorowane w lesie przed jego wywózką straci na wadze około 19% („Sylwan“ nr 4/1956 i nr 2/1958). W tym samym stosunku obniży się koszt jego zrywki i wywozu. Obniżka ta z zasady pokryje w całości koszt korowania drewna w lesie, a w trudniejszych warunkach i przy długich trasach wywozowych nawet kilkakrotnie go przewyższy. (Zrozumiałe, że stawki wywozowe muszą być właściwie skalkulowane, podobnie zresztą jak to jest np. w Związku Radzieckim). Z tego powodu korowanie drewna poza lasem, wykonane jakimkolwiek sposobem będzie zdecydowanie nieekonomiczne.

Odnośnie wniosków końcowych, wydaje się, że wyżej omówione względy biologiczne i ekonomiczne zdecydowanie przemawiają za korowaniem drewna iglastego w lesie przy pniu przed jego zrywką i wywózką, z wyjątkiem cennych sortymentów (surowiec łuszczarski, sklejkowy itp.), które ze względów technicznych musimy wywozić w korze, lub zbyt cienkich żerdzi, których korowanie poza lasem okazałoby się ekonomiczniejsze. Z tego względu, zdaje się być konieczne przeprowadzenie cięć z takim wyliczeniem, by pozyskane drewno iglaste, mogło być w całości okorowane, możliwie przed okresem silnych mrozów a w razie koniecznym także po ich ustąpieniu. Wynikałoby z powyższego, że korowanie drewna w tartaczniwie ograniczałoby się jedynie do tych ilości, które nie mogły być okorowane w lesie (drewno liściaste, cenne iglaste, pochodzące ze skupu itp.).

Struganie papierówki na biało (z wyjątkiem papierówki łuszczonej) będzie natomiast znacznie ekonomiczniejsze na składnicach przykolejowych i zakładach papierniczych (w formie doczyszczania), aniżeli w lesie. Uniknie się przez to bardzo częstej konieczności powtórnego doczyszczania po jej wywiezieniu, a tym samym niepotrzebnych wydatków i strat drewna.

Praca wpłynęła do Komitetu Redakcyjnego 30 lipca 1958 r.

SPROSTOWANIE

W numerze 9 „Sylwana“ w artykule Antoniego Zabko-Potopowicza pt. „Antoni Auleitner“ zauważono dwa błędy, a mianowicie: na str. 1, 10 wiersz od dołu wydrukowano: „nadleśniczym woj. wrocławskiego...“ powinno być: „**Nadleśniczym leśnictwa wrocławskiego**“, na końcu zaś artykułu pod nazwiskiem autora powinno być: „**Komisja Historii Leśnictwa PTL**“ zamiast — jak mylnie podano — „Seksja Historii Leśnictwa PTL“.